

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקלב

ערב שבת קודש פ' שופטים, ג' אלול ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ג להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החתן הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי שיחי

והכלה מרת גיטל רחל שתחי

שגלוב

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ, ביום א', י"ג ניסן,

היי תהא שנת סייעתא דשמיא

ב"ה

3 דבר מלכות

לפרסם לכל אנשי הדור / משיח שיפ שופטים היחשד"מ

3

8 כתי"ק - פרסום ראשון

שייכות הפס' לולי ה' שהי' לנו - לאלול / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחח כ"ף מ"ח החשד"מ

8

11 זמן הגאולה

לא להתבייש בפרסום הנבואה / הזמן הנוכחי ופי' השבוע באור הגאולה

11

14 ניצוצות של משיח

הנה מגיע משיח והוא ישאל היכן הם הגידולים שנגידלחם / קטעים ופתגמים קצרים

14

לגאולה האמיתית והשלימה - בודאי שמהדיבור בכל ענינים אלו באים להמעשה בפועל ממש **תיכף ומיד**, ועד שברגע שלאחר הדיבור מראים באצבע ("מראה באצבעו ואומר זה") הנה דוד מלכא משיחא!

(משיחת ליל ב' דר"ח אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

התירוץ היחידי, הטוב ביותר

. . וכאמור, כבר עומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם") מאז שלמדו בשנה שעברה הלכות אלו "בלשון ברורה ודרך קצרה" בספרו של הרמב"ם, "מורה הנבוכים" - כל בני ישראל ש"נבוכים" בגלות, מבלי להבין איך יתכן שלאחר ש"כלו כל הקיצין" נמצאים עדיין בגלות!?!... והתירוץ היחידי, הטוב ביותר, הוא - שתיכף ומיד "מראה באצבעו ואומר זה", הנה בא משיח צדקנו!

(משיחת ג' אלול ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

המדור מוקדש

לזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בהר"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי** רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

ולעילוי נשמת האשה **מרים אלבז** בת ג'מילה ע"ה

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות נכדי: **מרדכי ויעקב הלויים** ש' בני פרלה

ברכות חמות ואיחולי "מזל טוב"

לידידינו החשוב, תומך ומסייע בכל עת, פעיל נמרץ בעניני הכלל ובפרט במבצע הכי עיקרי - קבלת פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש, מזכיר אגודת חסידי חב"ד באה"ק ת"ו

הרה"ח **ראובן שיי קופצ'יק** וזוג' הנכבדה מרת **נחמה דינה** תחי' לרגל הולדת בנם **מאיר שלמה** שיי והכנסתו לבריתו של אברהם אבינו ע"ה

יה"ד שייזכו לגדלו לתורה לחופה ולמעש"ט מתוך הרחבה בגשמיות וברוחניות, וידו ממנו רוב נחת יהודי חסידי אמיתי, בתוך שאר כל יוצאי חלציהם, ויזכו תיכף ומיד ממש - בתוך כלל ישראל - לקבל פני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעיני בשר, למטה מעשרה טפחים, בפשטות ממ"ש

הנה הנה מגיע משיח צדקנו והוא ישאל היכן הם הגידולים שגידלתם!

[. .] ועוד וגם זה עיקר: הנה הנה מגיע משיח צדקנו, והוא ישאל היכן הם הגידולים שגידלתם! והוא לא יסתמך על תשובה בלבד, אלא יהי' "מראה באצבעו ואומר זה" – הנה הילד או הילדה שהכינו אותם לומר "זה אלי ואנוהו" בדוגמת מה שהיה ב"ימי צאתך מארץ מצרים" ש"הם הכירוהו תחלה".

וכאשר יתחילו לפעול בזה מיד אזי וודאי שיצליחו, ויה"ר שכל הנ"ל יהיה בהצלחה רבה ומופלגה.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ עקב, מבה"ח אלול, ה'תשל"ח - בלתי מוגה)

כשמשיח רואה שילדי ישראל, הוריהם ומחנכיהם מחכים ומצפים לו...

. . יתנו, כנהוג, "שלושה" מטבעות ו"בתלתא זימני הוי חזקה", להוסיף חוזק לכאו"א מהמבוגרים ולכאו"א מהילדים כדי שיוסיפו ויתחזקו עוד יותר בלימוד תורתו וקיום מצוותיו של הקב"ה, ובכלל זה קיום הציווי ד"אחכה לו בכל יום שיבוא", שמצפים ומתגעגעים למשיח, שזה גופא מסייע שיבוא במהרה, ותיכף ומיד ממש – כשרואה שילדי ישראל והוריהם ומחנכיהם מחכים ומצפים לו, והוא עצמו מחכה ומצפה עוד יותר מתי כבר ה"יבוא" בפשטות ויוציא את כל בני"ה מהגלות.

(משיחת ז' אלול, למחנה קיץ "אמונה" ה'תש"נ - בלתי מוגה)

מראים באצבע – הנה דוד מלכא משיחא!

כיון שכבר נסתיימו כל הענינים ד"מעשינו ועבודתינו", וכפי שמעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שסיימו אפילו "לצחצח הכפתורים", ועומדים מוכנים ("עמדו הכן כולכם")

לפרסם לכל אנשי הדור

שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני"י וכל האנשים דדור זה • עד – הנבואה העיקרית – הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא" • וכיחד עם זכות זו – יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטיך" ו"יועציך", ולציית להוראות ועצות טובות שלו • נשיא הדור על-דרך אבן השתי' – שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז וכיוצא-בזה • משיחת ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית*

הכל, אפילו "צחצוח הכפתורים"⁵, וצריך רק להיות "עמדו" הכן כולכם"⁷ – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו ותיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד "ואשיבה שופטיך גו' ויועציק"⁸, ויתירה מזה כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה.

ב. [. .] מזה מובן הלימוד שישנו לכל-אחד בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאליהם

(5) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(6) אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"נ.

(7) ראה "היום יום" ט"ז טבת. ובכ"מ.

(8) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע ש"ואשיבה שופטיך גו" יהי' עוד "לפני בוא המשיח" וכהסיים בכתוב זה "אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו".

א. בשייכות עם הציווי של הפרשה שקוראים בשבת זו¹ "שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך", ישנו היעוד של נביא הגאולה²: "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציק כבתחלה", וכפי שאומרים גם בתפלה בכל יום (מימי החול³): "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה".

וע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – אודות הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו⁴: "לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה", שכבר סיימו את

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.

(1) בתחילתה.

(2) ישע"א, כו.

(3) ברכה הי"א דתפילת העמידה.

(4) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" (סיון – תמוז תש"א. אלול תש"ב) – נדפסו באגרות-קודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ז ע' תל ואילך.

אפשר להגיע – שצריכים לקבל על-עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות ועצות ד"שופטיך" ו"ועיצך" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל¹⁰: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצוונו", "אליו תשמעון"¹¹, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא ומראה אותות ומופתים – כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו, אצל נשיא דורנו – הרי "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", או עי"ז ש"יאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו"¹² (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזה: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"¹³, וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד "קודם שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמה אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר¹⁴ לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא ירהרו ולא יחשבו אחריו כו"¹⁵, כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי **הקב"ה ע"י נביא זה!**

(9) ראה גיטין סב, א.
(10) פרשתנו יח, יח.
(11) שם יח, טו.
(12) רמב"ם שם רפ"י.
(13) שם ה"ה.

[אפילו לא דברי הקב"ה שנאמר ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"ועיצך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני' וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגות היום-יום הרגילים, גם ב"כל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"¹⁵,

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה¹⁶ ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"¹⁷.

וביחד עם זכות זו – יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטיך" ו"ועיצך", ולציית להוראות ועצות טובות שלו – ובלשון רבים ("שופטיך" ו"ועיצך"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות ועצות) מ"שופטיך" ו"ועיצך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה – שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אוחז מעצמו (ואפילו אם יש לו סיבה ע"פ תורה ושו"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים¹⁸ – כדעת ה"שופטיך" ו"ועיצך" – רבים.

וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"ועיצך" שבדורנו – נעשה עי"ז גופא המעין והתחלה דקיום התפלה¹⁹ "השיבה שופטינו

(14) ואתחננו ו, טז.

(15) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א.

(16) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בדואת – ראה מאמרי אדה"ז קצרים ע' שנג"ד.

(17) שה"ש ב, ח ובשהש"ר עה"פ.

(18) ברכות ט, א. וש"נ.

(19) ולהעיר שזהו ברכה ה"א בתפלת שמונה עשרה, אשר ענין אחד עשר הוא בחי' כתר, שלמעלה

במיוחד שיהי' "עלו ההר", ומבטל לגמרי את כל הדברים הבטלים ומבוטלים לגמרי – השאלה או התמי' האם "עת בית ה' להבנות" עתה.

וכיצד מבטלים תמי' זו – עי"ז שמתעלה למעלה ממעמדו ומצבו ("עלו ההר"), וזה מתבטא אצלו במעשה בפועל "והבאתם עץ", ובוזה הוא מתכוון (כמובא בנבואה) לבנין בית ה'.

ואף שאומר שם בנבואה ש"הבית הזה חרב"¹⁴, וע"פ הלכה הוא חרב, וכמדובר לעיל¹⁵ שאסור לבנותו, וכשיבוא משיח צדקנו הוא קודם "ילחום מלחמת ה'" וינצח ואח"כ "בנה מקדש במקומו", ועלינו לחכות למשיח צדקנו שהוא יבנה את ביהמ"ק

– אבל כל ההכנות לזה, "מעשינו ועבודתינו"¹⁶, הם **בזמן הגלות** – ולא מדובר בהכנות שבלחש, שהוא מלחש לעצמו ("שושקעט זיך אליין") או מלחש גם לשני, ומתבייש לומר זאת בגלוי ועאכו"כ שזה יצא בגלוי ובפרסום – הרי חגי הנביא **פרסם** זאת בתור נביא של הקב"ה!

ואח"כ באה הגמ' ופוסקת שזוהי נבואה **שהוצרכה לדורות!**

ובזה ניתוסף עוד יותר – שאע"פ שנבואה זו היא חלק מהתורה, והרי "התורה היא נצחית"¹⁷ במשך כל השנה כולה, אך כשמגיע היום המיוחד בשנה "בחודש הששי ביום אחד לחודש", היא מודגשת במיוחד ועומדת יותר בגלוי גם באותיות הכתב והדפוס, וכמדובר באופן ש"הוצרכה לדורות".

וכיון שהנבואה היא דבר הוי' – הרי בודאי שבלשון נבואת ישעי'¹⁸: "לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי", עד שנמשך באופן ד"הולידה והצמיחה"¹⁹, ויוצאים מזה פירות ופירות עושי פירות.

צריכים רק לקוות שהוא יעמוד על זה לעלות להר, ויעשה מעשה בפועל.

וכאמור, ידע איניש בנפשי' (מה עליו לעשות), ובאם לא ידע – ישאל אצל הרב המרא דאתרא, והוא יאמר לו מהי המצוה שהזמן גרמא, איזה ענין צריך להיות עכשיו במקומו ביום פלוני, "בקעה מצא וגדר בה גדר"²⁰, ועאכו"כ שזה לא רק ענין של גדר אלא ענין של פועל ומצוה ברורה, עם כל הפרטים שאין כאן המקום להאריך בזה מפאת פשיטות הדברים. (משיחת ליל ב' דראש-חודש אלול ה'תש"ם – בלתי מוגה)

(18) ישעי' נה, יא.

(19) שם, י.

(20) עירובין ו, א. וש"נ.

(14) חגי מ, ד.

(15) ס"ג.

(16) תניא רפל"ז.

(17) תניא פי"ז.

המדור מוקדש

לעילוי נשמת **אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל** – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב

ולעילוי נשמת **פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה** – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

ולא רק שיעלה להר כי זה טוב ונעים ("געשמאק") לעלות למקום גבוה בגשמיות שהוא גם גבוה ברוחניות – אלא עליו לעשות מעשה בפועל: לקחת עצים, ועם זה לרדת מההר ולהתחיל לבנות את הבית!

זוהי נבואה ברורה שנאמרה ביום ראשון של חודש אלול, וציוו לכותבה כי היא הוצרכה לדורות.

מיד הי' מובן שיתעוררו על-כך שאלות והסברות: היתכן, ו"אין סומכין על הנס"ם וכו' – על כן הוא תיכף ממשיך (בנבואה הבאה⁹): "ויאמר חגי מלאך ה' (שחגי הגיע עוד פעם) במלאכות ה' לעם לאמר (בשליחות המקום¹⁰, והוא אמר ומסר לעם שהקב"ה אומר) **אני אתכם נאום ה'!**"

– מובן ופשוט אפי' לקטן שבקטנים ולפחות שבפחותים, שכאשר הקב"ה אומר "אני אתכם", והוא עולה אתם "אל ההר", לוקח יחד אתם עצים ומתחיל לבנות אתם "את הבית" – בודאי שלא שייך בזה שום מניעות ועיכובים.

ג. אלא שהיות ומשיח עדיין לא הגיע בגלוי, אסור עדיין לבנות את ביהמ"ק כיון שלא יודעים את מקומו, וזקוקים למשיח צדקו שהוא "בנה"¹¹ מקדש **במקומו**¹²; אבל הענינים שקודמים לזה – "עלו ההר" ולקחת שם עצים, להכין אותם, להביאם ולשמרם שיהיו מן המוכן, והעיקר, לצאת מהגלות הפנימי – **בידו הם!**

שהרי הוא **עולה** אל ההר, ולא יוצא אל ההר וצועק שבעומדו על ההר הוא עדיין בגלות; אומרים לו: לא! אתה עולה אל ההר כיון שהנך הולך בשליחותו של הקב"ה, כדי לקחת משם עצים ולבנות את ביהמ"ק,

רק שהקב"ה צוה אותו לא לבנות את בית המקדש בפשטות ח"ו, זאת יעשה משיח צדקו – "בנה מקדש במקומו".

קודם לכן משיח "יכוף כל ישראל לילך בה (בדרך התורה) ולחזק בדקה"¹¹, הוא ידאג לזה ויתמסר בעצמו ("ער וועט זיך אליין מיט עם אָפגעבן") לראות שכל יהודי ילך בדרך הוי' ע"י קיום מצוות מעשיות.

וכאשר רואים שזה קשור עם מניעות ועיכובים, אזי "ילחום מלחמת ה"¹¹ – לא נבהלים מזה, ו"אל יבוש מפני המלעיגים"¹³, ובודאי ש"י(נצח)", משום שזוהי "מלחמת ה" כמ"ש בנבואת חגי הנ"ל "אני אתכם נאום ה'!"

ד. [. . .] וע"ז בא זירוז מיוחד כאמור, שכאשר מגיע החודש הששי "באחד לחודש", 'פותחים' את הנבואה שהוצרכה **לדורות**, ורואים שיום זה מגלה, מעורר ומעודד ונותן כח

8 פסחים סד, א. זח"א קיא, רע"ב. קיב, ב. שו"ע אדה"ז אר"ח סתל"ג סל"ב. סו"ס תפ.

9 חגי א, יג.

10 פרש"י (ועד"ז בראב"ע) שם.

11 רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"ד.

12 ולהעיר מקונטרס "בית רבינו שבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר [. . .] ש"במקומו"

רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בני" ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני" לירושלים". וראה שם בע"פ 38.

13 טושו"ע (ואדה"ז) אר"ח בתחלתו.

כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל), במכ"ש מזה ש"סוף מעשה במחשבה תחלה"²⁰, עאכו"כ שזה כבר גם בדיבור ("ניב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא דברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד יכול זה לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו היו עניני הגאולה חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות שהגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "זיועצין כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

ובפשטות:

בעמדנו בהתוועדות חסידים בד' אמות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – צריך כל אחד, אנשים נשים וטף, לכל לראש לקבל על עצמו החלטות טובות לקיים את כל ההוראות טובות ועצות המדוברים בהתוועדות – מיוסד על תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ודברי תורה והוראות דרבותינו נשיאינו.

שיהי' "שופטים תתן לך בכל שערך", שכל ז' שערי האדם, ב' העינים וב' האזנים שלו, ב' נחירי האף ופיו – יונהגו ע"פ הוראות תורתנו הקדושה כפי שנמסרה ע"י "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הדור – נשיא דורנו,

מהשתלשלות דע"ס (ע"ד בחי' שופט שהוא שלא בערך להנשפטים), הכולל ונמשך גם בע"ס (ע"ד בחי' יועץ).

20 פיוט "לכה דודי".

ובפרטיות יותר: כשם שישנו שופט ונביא בכל דור, וזהו מ"יסודי הדת", שתמיד ובכל מקום ישנו גילוי אלקות למטה – **עד"ז** הוא גם בפרטיות ביהודי בעצמו, שיש לו נשמה, שהיא "חלק אלקה ממעל ממש"²¹, ממש גם בפירושו שזה קיים באופן נצחי (גם כפי שיורדת למטה בעולם הזה הגשמי).

ותוכן ההוראה ד"שופטים גו' תתן לך בכל שערך" הוא בזה, שהוראות ה"שופט" ו"יועץ" הכללי נמשכים ועוברים ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הפרטי שבכל נפש האלקית, שכל ה"שערים" (איברים גשמיים) שלו מונהגים ע"י ג' המוחין שלו ("שופטיך"), ומדותיו שבלב ("יועצין"), שכל ומדות דנפשו האלקית, הלומדת ומבינה את הוראות התורה, ובפרט כפי שמתבאר ע"י "שופט" הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר, ומוריד זאת במדות הלב שלו, אהבה ויראה וכו"²².

זאת-אומרת שלימוד התורה שלו צריך להיות לימוד שמביא לידי מעשה, המתבטא בהנהגתו בפועל – הן בכח הראי' שלו, הן בכח השמיעה שלו, הן בחוש הריח שלו והן בדיבור וטעימה (בפה) שלו.

ובכל אחד מהם – בשני הכיוונים דימין ושמאל, עשה טוב וסור מרע, שכנגד זה הם ב' עינים, ב' אזנים וב' נחירי האף. וגם הפה – טועם ("חך אוכל יטעם"²³) הן טעם מתוק והן טעם מר²⁴. זאת-אומרת, שהוראת השופט (ובפרטיות השכל דנה"א) מקיפה ומורה כיצד צריך להתנהג בכל הענינים בחיים – "מטעמים" לשון רבים (כמבואר בתניא²⁵), הן הענינים שהם "מתוקים" והן הענינים שהם "מרים" (בחיצוניות), אבל – מגלים בזה (וזה חלק מהוראת השופט), שבאמת ובפנימיות

21 תניא רפ"ב.

22 ראה שם פ"ג.

23 איוב יב, יא.

24 ראה רמב"ם הל' דיעות פ"ד.

25 פכ"ז.

גם הדבר המר הוא "מתוק", ואדרבה – מתיקות נעלית יותר מדבר שהוא לכתחילה מתוק (ע"י המעלה דחסדים הנסתרים).

באופן – שכל הפרטים ופרטי פרטים דחיי היהודי חדורים ומונהגים ע"פ הוראות ה"שופט" ו"יועץ" שלו – נשמטו.

וכך גם בכללות יותר – כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועץ" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל – שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועץ הדור. ומשפיעים כך גם על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם – באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתור²⁶, עם כל פרטיו ופרטי פרטיו נעשה רשות היחיד חדור בנקודה אחת ויחידה דיחידו של עולם²⁷ (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"²⁸), כפי שמגלה את עצמו "בקרננו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הוא הכל"²⁹, "צדיק יסוד עולם"³⁰,

ע"ד אבן השתי' – שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי³¹, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגזז³¹ וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) – שממנו הושתת כל העולם כולו³². ושני הענינים באבן השתי' – (א)

26 ראה לקו"ת שלח לז, ד. ובכ"מ.

27 ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

28 תהילים יח, יב.

29 פרש"י חוקת כא, כא.

30 משלי י, כה.

31 יומא נג, ב.

32 שם נד, ב.

נקודה אחת (ב) הכוללת הכל (ממנו הושתת כל העולם) – מרומזים גם באותיות ד"שתי-ה"³³ (ועד"ז בתבית "ישת" ד"ישת חשך סתרו" כנ"ל): היו"ד מורה על נקודת הביטול (קבלת עול) – ע"ד הענין ד"שופטיך", וה"שתה" מורה על התפשטות – כנראה בצורת האותיות ש, ת, וה – ע"ד הענין ד"וועציק".

ובהדגשה יתירה בשנה זו – ה' תהא שנת אראנו נפלאות, שכוללת את רוב האותיות ד"שתי-ה", ובמקום היו"ד (ה"שית)³³ בא הנ"א; והכנה לשנה הבאה – ה' תהא שנת נפלאות בינה, עם המעלה דבינה (בחי' "וועציק" ערך לנקודת החכמה), ששרשו הוא למעלה מחכמה (ראי', אראנו)³⁴.

ובשנה זו גופא – נמצאים כבר בסיום השנה, בחודש אלול – חודש החשבון דהשנה שעברה וחודש ההכנה לשנה הבאה. ובחודש זה כבר עברנו את ז' הימים הראשונים, ז' ימי ההיקף³⁵ (מיום ראשון עד יום השבת), הכוללים את כל ימי השנה (שעברה והבאה) – ה"ז מתאים עוד יותר לערוך חשבון צדק והכנות המתאימות לשנה הבאה בנוגע לעבודה הנ"ל ד"אשיבה שופטיך כבראשונה ויועציק כבתחלה".

ונוסף על זה כבר עברו שלשה שבועות (למעליותא) שלמים מה"שבעה דנחמתא", ואוחזים כבר בהפטורה ד"אנכי אנכי הוא מנחמכם"³⁶, מענה הקב"ה³⁷ על טענת בני

33 ולהעיר שבשנת הש"ת (שנת הסתלקות כ"ק מ"ח אדמו"ר) התחילה תקופה חדשה בפעולתו ועבודתו כו'. ובפרט אחרי שעברו יותר מארבעים שנה מאז, כאשר ניתן לבני' לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" (תבוא כט, ג).

34 ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' קסט. וש"נ.

35 ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. הובא ונת' בד"ה ויהי ביום השמיני תרע"ה, תש"ד, תש"ה. ועוד.

36 ישע"י נא, יב.

37 ראה אבודרהם בסדר פרשיות וההפטרות בשם המדרש.

לא להתבייש בפרסום הנבואה

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. כשמחפשים היכן מוזכר ר"ח אלול בגלוי בתורה שבכתב, ד"ליכא מידי דלא רמיזא באורייתא"¹, וע"ז בנוי' התורה שבעל-פה – אזי מובא באחרונים שר"ח אלול מוזכר בנביאים האחרונים, זכרי', חגי ומלאכי.

בנבואת חגי בתחלתה² נאמר ש"בחדש הששי" – שבמנין החדשים הוא חודש אלול, "ביום אחד לחודש" – שזהו ב' דר"ח אלול, בא חגי ומסר נבואה לבני ישראל, ונבואה זו באה גם בכתב, וכפסק הגמרא³ שנבואה שנכתבה זו הוכחה שהוצרכה לדורות, אף שתוכן הנבואה סובב לכאו' על הזמן בו עלו מגלות בבל ובקשר לביהמ"ק השני.

וכך אומר חגי בנבואה – ש"רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני"⁴ – לבני ישראל (נבואה שהוצרכה לדורות):

"כה אמר ה' צבאות לאמר העם הזה אמרו לא עת-בא עת-בית ה' להבנות" – שואל הקב"ה בתמ' גדולה: איך יתכן שישנם יהודים האומרים "לא עת בא עת בית ה' להבנות", שלא עתה הוא הזמן לבניית ביהמ"ק! היתכן שיהי' כדבר הזה!?

וכאמור, זוהי נבואה שהוצרכה לדורות, וכפי שאכן רואים כעת, שישנם כאלו הזקוקים להבהרה זו.

וכאשר מראים להם שכבר הובהר במילים ברורות שתהי' כזו מציאות, אכן מציאות משונה... שאומר "אחכה לו בכל יום שיבוא", אך כאשר אומרים לו שהכוונה ליום זה בפשטות – צריכים מיד לבוא ב"שטורעמדיקע נבואה" – היתכן שיש יהודי או יהודים האומרים: "לא עת בא עת בית ה' להבנות!"

ב. וממשיך תיכף (בנבואה שלאח"ז⁵), שלא מסתפקים בשאלה ותמ' לבד [שאז במילא לא כל אחד יקבל זאת, ואפילו שסוף-כל-סוף כל אחד יקבל – כי הרי זו נבואת ה', אבל יחשוב שבזה שקיבל יצא ידי-חובתו], אלא הוא תיכף ממשיך בנבואה, שזה צריך לבוא מיד במעשים בפועל: "עלו ההר והבאתם עץ⁶ ובנו הבית!"

זאת-אומרת, שאין כוונתו לומר נבואה ודברי מוסר, ולאחר שיתקבל המוסר ישוב כל אחד אל "תחת גפנו ותחת תאנתו"⁷, ויהי' עסוק בענינים הכי נעלים – אלא מקשרים זאת מיד עם מעשה בפועל: שיקח את רגליו, ויעתיקם ("אוועקטראָגן") לגמרי אל ההר, למעלה ממדרגתו וממעלתו לגמרי, שהרי שהרי זהו "הר" אפילו בנשמות העולם;

6 בהנחה שנכתבה ע"פ סרט ההקלטה מופיע הביטוי "עצי זית" בכר"כ מקומות לקמן, אולם בנביא שם לא מצאנו לשון זה והעתקנו "עצים" או "עץ" סתם. ולהעיר בנוגע לבית ראשון – ממ"א י, כג; לא: עצי שמן, ותרגום ופרש"י שם.
7 (מלכים א' ה, ה. מיכה ד, ד.)

1 ראה תענית ט, א. זח"ג רכא, א.

2 חגי א, א-ב.

3 מגילה יד, א.

4 ל' הכתוב – שמואל-ב כג, ב.

5 חגי א, ח.

להלן פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

התחלת מזמור קכ"ד היא: "לולי הוי' שהי' לנו גו", ובפסוק שלאח"ז כופל עוד הפעם - "לולי הוי' שהי' לנו גו".

והנה, מבואר ברשימות הצ"צ לתהלים (יהל אור עה"פ) שמ"ש "לולי ביו"ד הנה זהו כמו לולא באל"ף, כי "לולא" (באל"ף) "זהו חיבור עתיקא קדישא (אל"ף) בז"א (וא"ו)", שזהו גם תוכן הענין ד"לולי" (ביו"ד) - "כי כל מקום שנאמר לי אינו זז (ענין הנצחיות), לפי שהוא מעתיקא קדישא".

ועפ"ז מבאר שם ש"לולי" (התחלת פרק קכ"ד בתהלים) קשור עם חודש אלול - מכיון ש"לולא" (שזהו אותו הענין ד"לולי") הוא אותיות אלול*.

ובהמשך הענין שם (ריש ע' תצ) מבואר עוד פירוש ב"לולי" - שענין "לי" (ביו"ד) הוא "ע"י לו" (בוא"ו), היינו, שענין "לי" בא לאחרי "לו" [כאן כתב כ"ק אד"ש למניחים: זהו לכל הפי], ודרגתו ("ד"לי") אינו כדרגת "לא" דאלול,

כלומר: לפי פירוש הראשון ש"לולי" הוא כמו "לולא" (ר"ת אני לדודי ודודי לי) - ענין "לי" הוא בדרגת "לו", אתעדל"ע שבערך האתעדל"ת (מעוררת אותה - אלול, ובאה על ידה - לולי), משא"כ לפי ה'ב' (יו"ד למעלה מאל"ף) - היא אתעדל"ע הבאה לאחרי האתעדל"ע שבאה ע"י והיא בערך האתעדל"ת (ראה לקו"ת שה"ש כד, א).

ועפ"ז אולי י"ל יתרה מזה - דלפי השני "לו" שבלולי - הוא ע"ד הוי' שנעשה אלקים, ועפ"ז, "לולי" - היינו: "לו" - אתעדל"ע הנמשכת ע"י אתעדל"ת, ולאח"ז - "לי", אתעדל"ע שלמעלה מאתעדל"ע הנמשכת ע"י אתעדל"ת.

[וזהו מה שמסיים ביהל אור שם ש"לולי" הוא ע"ד "דודי לי ואני לו" - מכיון שבשניהם מדובר אודות אתעדל"ע שאינה בערך עבודת האדם: ב"לולי" - "לי", בחי' אתעדל"ע שאין אתעדל"ת מגעת שם, וב"דודי לי ואני לו" - בחי' אתעדל"ע שלפני אתעדל"ת].

ויש להוסיף בסגנון אחר קצת:

סדר האותיות דתיבת "לולי": אות ל' קאי על האדם (לי), וללמ"ד זה מצטרף ונמשך (אתעדל"ע) עתיקא ונעשה (הוי' לי לאלקים, הוי' הוא האלקים) - ז"א (כללות סדר ההשתלשלות, כנגד ששת ימי בראשית), בחי' אתעדל"ע הנמשכת ע"י אתעדל"ת, ואז נעשה האדם (אות ל' ה'ב') אתר שלים ומקבל היו"ד - עתיקא קדישא - אתעדל"ע ה'ג'.

(* להעיר מתורת אדה"ז עה"פ כי לולא התמהמנו (נדפס בקובץ מכתבים לתהלים ע' 204).

המדור מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידנצ'יק - נלב"ע ביום-טוב הראשון של חג הפסח ה'תשס"ד

ולעילוי נשמת זוגתו מרת רוזה בת ר' יצחק מאיר ע"ה - נלב"ע ביום ועש"ק פ' ויגש ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

יה"ר שתיכף ומיד יקויים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הושתת כל העולם כולו.

ובעמדנו אחרי חמשה עשר באב - שמזלו אר"י⁴², ר"ת (אב) אלול, ראש השנה, יוהכ"פ הושענה רבה⁴³ - מנהג ישראל לאחל לכל יהודי ולכל בני: כתיבה וחתימה טובה⁴⁴, וגמר חתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה, בגשמיות וברוחניות וברוחניות ובגשמיות וגם יחד, והקב"ה ימלא משאלות לבב כל א' מישראל לטוב,

ובפרט - בקיום בקשת ותביעת כל אחד ואחת מישראל: "עד מתי"? "השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.

"ותאמר ציון עזבני ה' ואד' שכחני"³⁸, ובסגנון אחר - "עד מתי"? והקב"ה משיב ש"אנכי אנכי הוא מנחמכם", כולל - הנחמה בכפליים (אנכי אנכי) דגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י העבודה בקיום "שופטים גו' תתן לך בכל שעריך", באופן ד"ואשיבה שופטיך גו' הנ"ל - יקויים זה בפועל ממש, ב"שעריך" בארץ ישראל, וב"שעריך" דביהמ"ק השלישי, ש"טבעו בארץ שערי"³⁹, ובנ"י ע"י עבודתם מעמידים זאת מחדש⁴⁰, וביחד עם זה הבית המקדש עצמו (שהוא בנוי ומשוכלל למעלה⁴¹) יורד מלמעלה למטה, ביחד עם קדש הקדשים ואבן השתי' שבו, שממנה

(38) שם מט, יד.

(39) מיכה ב, ט. וראה במדבר פט"ו, יג. ועוד.

(40) ראה גם לקו"ש חי"א ע' 98. ועוד.

(41) פרש"ע ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(42) ספר יצירה פ"ה מ"ב. רש"י ר"ה יא, ב. ועוד.

(43) של"ה במס' ר"ה שלו (ריג, א). ועוד.

(44) ראה דרכי חיים ושולם סתרפ"ד.

המדור מוקדש לע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה - נלב"ע ביום ד' מנ"א - שבת חזון - ה'תשס"ג

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העידן "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוגתו: ח'י' רחל תחי' בת שפרנצא וכל ילדיהם, נכדיהם ונינם שיחיו - לברכות עד בלי די

שייכות הפסוק לולי ה' שהי' לנו - לאלול

בהכנסנו לחודש אלול, הבאנו צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א על קטע משיחת כ"ף מר-חשון התשד"מ בענינו של חודש אלול (נדפס ב'התוודעות' תשד"מ ח"א ע' 481-2. הפענוח בע' הבא)

במיד, מצוייב חלק מהביאור במומר קביד - שנבאר בשורת כיו"ח מר-חשון, עיי' המבואר ביהל אור עה"פ. לא תפסנו היטב מה שנתבאר בהשיחה (גם ביהל אור שם לא יכולנו לתפוס הכוונה). ולק מסומקים אע"א נרשם נמו.

ל. החלה מומר קביד היא: "לולי הויי שהי' לנו גרי". ובפסוק שלאח"י בופל עוד הפעם - "לולי הויי שהי' לנו גרי".

והנה, מבואר בהשיחות הצ"צ להגלים (יהל אור עה"פ) שמי"ש "לולי ביה"ד תהו ויהו כמו לולא באל"ף". כי "לולא" (באל"ף) יוזו חיבור עתיקא קרישא (אל"ף) בריא (וא"י). שיהו גם חוכן הענין ד"לולי" (בידיד) - כי כ"ל מקום שנאמר לי אינו זו (ענין הנצחיות), לפי שהוא מעתיקא קרישא".

ועיי' מביא שם "לולי" (החלתה פרק קביד בהגלים) קשור עם חודש אלול - מכיון ש"לולא" (שזהו אותו הענין ד"לולי") הוא אותיות אלול.

ובהמשך הענין שם (ורש ע' תצ) מבואר עוד פירוש ב"לולי" - שענין "לי" (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י. היינו, שענין "לי" כאמרי לוי - ~~אשר נאמר לנו~~ לוי (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י. כלומר: לפי פירוש הראשון ש"לולי" הוא כמו "לולא" (רי"ת אני לדודי ודודי לי) - ענין "לי" (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י. ~~אשר נאמר לנו~~ לוי (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י. ~~אשר נאמר לנו~~ לוי (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י. ~~אשר נאמר לנו~~ לוי (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י. ~~אשר נאמר לנו~~ לוי (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י. ~~אשר נאמר לנו~~ לוי (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.

אשר נאמר לנו (בידיד) הוא עיי' וזוהו מר' ור"י.